Dacă ăla e cu aia, ai a lui cu cine-o fi?

de mimi hrănescu

Personajele:

Iarna

Ariola

Argentina Toledo

Bărbatul

Îngerul lor

20 octombrie 2004

Lună plină, *liniște*, *poate chiar greieri*. *Motorul greu*, *al unui camion vechi*, *în depărtare*. *Uşor*, *se apropie*. *Opreşte*. *Se deschide*, *cu scârţâit prelung*, *o portieră*. *Apoi cealaltă*. *Apar două femei*.

Iarna: Aici?

Ariola: Aici.

Iarna: Cât am mers? Mai mult de juma' de oră, nu?

Ariola: 47 de minute.

Iarna: O-ho! Ce repede a trecut timpul.

Ariola: Dacă ai dormit.

Iarna: Eu? Niciodată. Mai ales când lucrez.

Ariola: Ai şi sforăit.

Iarna: Unde suntem?

Ariola: E un loc foarte liniştit.

Iarna: Nu cred că se-nghesuie prea multă lume pe-aici.

Ariola: Ţi-e teamă?

Iarna: Ar trebui?

Se aude un sunet ciudat.

Iarna: Ce-a fost asta?

Ariola: O pasăre.

Iarna: Da' urât face. N-ar fi mai bine să stăm în maşină? Să n-avem surprize.

Ariola: Am venit până aici ca să stăm în maşină?

Iarna: N-am observat, e iarbă pe jos?

Ariola: Şi nisip.

Iarna: Suntem în deşert?

Ariola: La câteva sute de metri e marea… Se aud valurile…

Iarna: Frumos, dar hai să ne întoarcem la maşină. E destul de spaţioasă. Lăsăm geamurile deschise dacă vrei s-auzim marea. Mie îmi place nisipu, dar nu-n chiloţi.

Ariola: N-o să pleci cu nisip în chiloţi.

Iarna: Oricum e destul de tare pe jos.

Ariola: Te deranjează?

Iarna: Dacă durează, da… Nu obişnuiesc să mă fâţâi prea mult.

Ariola: Nici nu o să-ţi dai seama când trece timpul.

Iarna: N-o să mai dorm.

Ariola: Eşti drăguţă.

Iarna: E prima oară când ies cu o femeie. Mi se pare aşa, ceva… că te-apucă plânsul. Doar că am mare nevoie de bani…

Ariola: Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Iarna: M-ai înţeles greşit.

Ariola: Ba te-am înţeles foarte bine.

Iarna: N-am vrut să te supăr. N-am nimic împotrivă… Doar că eu aş alege un bărbat. Sigur, dacă m-ar întreba cineva pe mine.

Ariola: De obicei ei te aleg?

Iarna: Mai aleg şi eu. Dar dintre cei care mă aleg pe mine.

Ariola: Îţi place?

Iarna: Se câştigă bine. Şi nu sparg pietre.

Ariola: Pentru bani o faci?

Iarna: Nu! Mama şi bunica au lucrat la Unicef… e o tradiţie de familie să ajutăm oamenii la nevoie… Pentru bani, normal. Nu-mi face plăcere să vorbesc despre asta. O poveste de dragoste cu final trist. Foarte trist.

Ariola: Te-a părăsit?

Iarna: A murit. Pur şi simplu. Mai exact a plecat viu şi s-a întors mort. Eu îl aşteptam cu nunta… Dar a fost demult. A plecat să-mi cumpere flori şi a venit cu ele pe coşciug… Unde ne aşezăm? Aici e

bine? A, şi aş vrea banii înainte.

Ariola: 50, nu?

Iarna: Da, numai că am ieşit din oraş.

Ariola: Şi ce-i cu asta?

Iarna: Se dublează.

Ariola: De ce?

Iarna: Spor de periculozitate, dacă vrei… Ca la taxiuri

Ariola: (*râde*) Cam scump.

Iarna: Am făcut şi conversaţie.

Ariola: Stai! Ce faci?

Iarna: Mă dezbrac.

Ariola: Nu e nevoie.

Iarna: Te-ai răzgândit?

Ariola: Nu, dar poţi să rămâi cu hainele pe tine. Sigur, dacă vrei cu orice preţ să te dezbraci, eu nu am nimic împotrivă.

Iarna: Am crezut că vrei ceva mai înfocat dac-am bătut atâta drum.

Se aude sunetul dinainte.

Iarna: Ai auzit?

Ariola: Pasărea.

Iarna: Da' urât face.

Sunetul din nou, *ceva mai tare de data asta*.

Iarna: Ia pleacă dracului de-aici. Hai, uş! N-auzi? Uş am zis! (*se apleacă şi ridică ceva – o piatră*, *un lemn*, *o sticlă goală de plasticpe care apoi o aruncă înspre pasăre*)

Ariola: Ceea ce aş vrea eu e puţin diferit.

Iarna: Să nu fie ceva prea sofisticat, că m-ai pierdut de clientă. Eu, când vine vorba de senzaţii tari, o las mai moale. Cu cât mai puţine surprize, cu atât mai bine. Dacă mă pui să sar în cap sau să latru, o să fie cam greu.

Ariola: Nu, nu.

Iarna: Dă-i drumu'! Şi cât mai direct, ca s-o lămurim repede.

Ariola: Uite, în maşină e o cazma…

Iarna: O ce?

Ariolaş O cazma? Îţi explic imediat.

Iarna: Nu se poate!

Ariola: Stai să-ţi spun.

Iarna: Nu mai e nevoie, eu prind foarte repede…

Ariola: Lasă-mă să termin. Iei cazmaua şi sapi o groapă. După ce sapi groapa, mergi la maşină şi aduci un sac. Pui sacul în groapă, îl acoperi cu pământ şi-am plecat. S-a făcut?

Iarna: Vrei să sap o groapă?

Ariola: Exact.

Iarna: Ca să îngropăm un sac?

Ariola: După care plecăm.

Iarna: Şi glonţul în cap când mi-l tragi?

Ariola: Am spus eu ceva despre gloanţe?

Iarna: Nu, dar nici saci prin gropi n-ai pomenit nimic…

Ariola: Ai aflat acum. Nu ne ia mai mult de-o oră.

Iarna: Uite cum zic eu să facem. Ne urcăm în maşină şi mergem înapoi. Pe mine mă laşi la intrarea în oraş, de unde m-ai luat, iar tu îţi găseşti pe altcineva. Cum ţi se pare?

Ariola: De ce? Banii sunt aceiaşi. Ba chiar se dublează, nu? Ca la taxiuri. Şi, odată ajunse în oraş, eşti liberă.

Iarna: (*se gândeşte*) Ce e în sac?

Ariola: Nimic.

Iarna: Vrei să îngropăm un sac gol?

Ariola: Nu e chiar gol. Am pus în el nişte gunoi. Stăteam aşa, liniştită, şi mi-a venit brusc gându'ăsta: ia să fac eu o ieşire. Mă uit la ceas – miezul nopţii. Îmi trebuia un motiv să ies din casă la miezul nopţii, nu? Şi m-a izbit în nas mirosul de gunoi. M-am urcat în maşină şi te-am întâlnit pe tine. Mai departe, ştii şi tu ce s-a întâmplat.

Iarna: Un sac cu gunoi?

Ariola: E foarte toxic. Dacă îl aruncăm la întâmplare, poate să facă rău cuiva, nu? Eu una aş încadra poluarea la crimă.

Iarna: E mare?

Ariola: Cam cât un om.

Iarna: Dacă aş fi ştiut pentru ce vrei să vin aici, nu mai veneam.

Ariola: Tocmai de-asta nu ţi-am spus mai devreme.

Iarna: Bravo! M-ai păcălit.

Ariola: Te duci să iei cazmaua?

Iarna: Nu eşti în toate minţile.

Ariola: Batem palma?

Iarna: Nu. Ce căcat e ăsta să-gropăm saci? Înţeleg, când este cazul, o ciudăţenie, diferite curiozităţi, chiar aiureli pur şi simplu, dar asta prea tare pentru mine. Şi nici nu sunt prea pregătită pentru aşa ceva.

Ariola: Nu e nevoie de niciun fel de pregătire.

Iarna: Şi de ce m-ai ales pe mine pentru asta? Puteai foarte bine să iei pe cineva care se ocupă cu aşa ceva. Eu, una, nu obişnuiesc să sap gropi noaptea.

Ariola: Toate au un început.

Iarna: Uite cum facem. Şi cred că este cel mai bine…

Ariola: Îţi dublez suma.

Iarna (*Schimbă registrul*. *Negociază*): O triplezi întâi şi-apoi o dublezi.

Ariola: Nici chiar aşa.

Iarna: Uită-te puţin la mine! Am tocuri. Cum vrei să sap cu tocuri? E imposibil.

Ariola: O să te descurci.

Iarna: Nu cred.

Ariola: Insist.

Iarna: Nu te mai obosi.

Ariola: Nici mie nu-mi face nicio plăcere, dar trebuie.

Iarna: Nu.

Ariola: Plătesc. Nu-nţeleg ce nu e-n regulă?

Iarna: Stai pe loc! îl vezi? Eu am întotdeauna un cuţitaş în gentuţă. Şi când îl gâdil la buton, se zbârleşte. Hai, fuga la maşină ca să-ţi nu-ţi arăt la ce foloseşte el.

Ariola: Eu zic să-l bagi la loc.

Iarna: Iar eu zic să porneşti dracului maşina aia până nu mă superi prea tare.

Ariola: (*scoate un cuţit mai mare*) Al meu îţi place?

Iarna: Am stat şapte ani în închisoare pentru crimă.

Ariola: Eu am fost închisă opt, pentru genocid!

Iarna: (*scoate un spray paralizant*). Marş la maşină, perversă împuţită, să nu-ţi înfig cuţitaşu' ăla în cur şi să te pun să sapi zece gropi, nu una. Cu unghiile!

Ariola: (*scoate un pistol*): Cazmaua.

Iarna (*îi cade faţa*): Unde e?

Ariola: În portbagaj. Repede! Stai. Lasă geanta jos. Aşa. Să nu te-ncurce. Şi să nu fugi, că oricum am să te prind. Câteva minute de fugă inutilă te-ar obosi şi-apoi am fi nevoite să începem lucru cu o pauză. Oricum, cheile sunt la mine. De strigat poţi să strigi cât vrei, că nu te aude nimeni. Cel mai bine e să fii cooperantă!

Iarna: Chiar vrei să mă-mpuşti?

Ariola: Dacă altfel nu se poate…

Iarna: Să mă cac în el de noroc. Şi-am vrut să nu ies astă seară.

Ariola: Pierdem timpul.

Iarna: Îţi place să-mpuşti curve?

Ariola: Nu.

Iarna: Atunci de ce m-ai ales pe mine pentru asta?

Ariola: Ai fost singura care a acceptat.

Iarna: Am crezut că ai nevoie de mine pentru altceva, nu pentru săpat gropi. Şi chiar aveam nevoie de bani…

Ariola: Tocmai ai făcut făcut rost.

Iarna: Da' moartă nu cred că am să-i mai pot folosi cum vreau.

Ariola: Dacă faci cum îţi spun eu, n-ai de ce să-ţi faci probleme. Terminăm treaba, primeşti banii şi la revedere.

Iarna: Credeam că numai bărbaţii te plătesc pentru una şi vor trei, dar văd că la femei e şi mai şi. Te plătesc pentru una şi vor alta. Şi la sfârşit te mai şi împuşcă, ca să fie treaba treabă.

Ariola: Femeile sunt mai capricioase…

Iarna: Şi în sac ce este? La ce mă gândesc eu?

Ariola: Las-o baltă.

Iarna: Ai dreptate. Nu mă interesează. Sunt atâţia oameni care îngroapă saci pe câmp la miezul nopţii.

Ariola: Foarte bine. Una dintre noi o să sape, iar cealaltă o să o supravegheze. Ce îţi alegi?

Iarna: Cred că eu o să sap.

Ariola: Vezi că se poate? Ne înţelegem perfect.

Iarna: Frumoasă meserie ai.

Ariola: Decât să mă prostituez…

Iarna: Şi iese bine?

Ariola: Tu cât câştigi într-o noapte?

Iarna: Depinde. Chiar şi 200.

Ariola: Înmulţeşte cu cinci.

Iarna: O-ho!

Ariola: Şi-apoi cu zece! Hai, adu' cazmaua.

(*Iarna iese. Între timp, Ariola se face comodă. Dă rucsacul jos de pe umăr şi se aşază pe jos.*)

Iarna *Din off* Aaa! (*intră speriată cu cazmaua în mână*): Gunoiul se mişcă.

Ariola: Ce face?

Iarna: Şi înjură foarte urât.

Ariola: Dacă încerci să fugi, te-mpuşc! Nu mă obliga să mă port urât, că pot s-o fac. (*face câţiva paşi*) Vezi că sunt cu ochii pe tine. (*iese în fugă*)

Iarna (*în barbă*): Eşti cu ochii pe mă-ta!

Ariola: (*din off*) Te-am auzit!

Iarna: Ai auzit-o pe mă-ta!… Doamne-Dumnezeule în ce-am intrat!

După câteva clipe, la maşină, se aud două lovituri seci. Linişte. Sună, discret, telefonul Ariolei, rămas în rucsac. Iarna îl scoate…

Iarna: Alo…

Intră Ariola. *Iarna aruncă telefonul*…

Ariola: Vrei cu orice preţ să complicăm lucrurile?

Iarna: Doar am răspuns.

Ariola: Eu zic să începi…

Iarna: Era una Argentina…

Ariola: Cum ai spus?

Iarna: Argentina.

Ariola: A zis ceva?

Iarrna: Nu, doar atât… Argentina sunt… şi Hanul Alb…

Ariola: Hanul Alb? Nu se poate!

Iarna: E vreo problemă?

Ariola: Aici ne aflăm noi acum.

Iarna: Suntem aproape de un han? (*începe să urle*) Ajutor. Săriţi, oameni buni! Vrea să mă omoare!

Ariola: Hanul Alb nu mai există de vreo sută de ani. Trebuie să plecăm de-aici cât mai repede. O să vină după noi.

Iarna: Foarte bine. Ne dă o mână de ajutor.

Ariola: Repede la maşină. Nu mai glumesc.

Iarna: Bine că mi-ai spus, altfel mă prăpădeam de râs.

Ariola: Hai!

Iarna: Era foarte drăguţă la telefon.

Ariola: O să te-mpuşte.

Iarna: Şi ea? Nici măcar nu o cunosc.

Ariola: Oricum, se va sări peste prezentări.

Iarna: Da’ ce-are cu mine?

Ariola: O să creadă că am pus totul la cale împreună! Hai să mergem!

Iarna: Unde?

Ariola: Oriunde. Nu înţelegi că trebuie să fugim?

Iarna: Păi eu de ce să fug? N-auzi că n-o cunosc?

Ariola: Şi trebuie să fiţi prietene ca să te-mpuşte?… O cunoşti foarte bine. E Argentina Toledo!

Iarna: Cine?

Ariola: Argentina Toledo.

Iarna: Argentina Toledo aia?

Ariola: Aia.

Iarna: Aoleu!

Ariola: Haide!

Iarna: Da' sunt nevinovată.

Ariola: Ea înțelege mai greu.

Iarna: O să am răbdare cu ea. Dacă tot o să mor, barem să fie totul clar. Fir-ai a dracu' de nebună cu gropile tale cu tot. Uite, în ce m-ai băgat.

Se aude apropiindu-se un alt camion.

Ariola: Hai, să fugim!

Iarna: Unde?

Ariola: Oriunde. Nu trebuie să ne găsească aici!

Iarna: Să fug cu una care vrea să mă-mpuște de alta care vrea să mă-mpuște?

Ariola: Eu nu vreau să te-mpușc!

Iarna: Ai un pistol în mână.

Ariola: Îl țin ca să mă apăr, nu ai scos tu cuțitu'?

Iarna: Mai bine o-mpuști tu.

Ariola: Nu pot că e din plastic!

Iarna: Ce-ai zis?

Ariola: E pentru amenințări. Nu seamănă cu unu' adevărat?

Iarna: (*îi cârpește o palmă*) Nenorocita dracului! Mă-mpușcai cu o jucărie? De data asta chiar că m-am enervat! Și sunt foarte inventivă când mă-nfurii… (*îi mai cârpește o palmă*) Dă cheile de la mașină. Repede, că te calc în picioare!

Camionul se oprește.

Ariola: (*se aruncă pe burtă*) E târziu. Nu mai ai unde să fugi!

Iarna: Dă-le!

Se deschide o portieră. *O voce de femeie*: *Păi… se poate să pleci*, *așa*, *fără să-mi spui nimic*? E *frumos*? *Unde ești*, *iubito*?)

Iarna: E iubita ta?

Ariola: Nu!

Iarna: E, nu! Dă-mi dracului o dată cheile alea!

Ariola: Poftim!

Iarna: Da' nu ştiu să conduc! Hai şi tu! Mişcă, nenorocito, mişcă! Nu, stai pe loc. O să creadă că te răpesc.

Intră Tina cu o puşcă în mână. Trage un foc de armă în aer.

Tina: Staţi pe loc! Nu mişcă nimeni! Unde vă grăbeaţi, doamnelor?

Iarna: Eu am ajuns aici din întâmplare… V-aţi certat dar o să vă-mpăcaţi. Mi-a părut bine. La revedere!

Tina: Armele jos. Repede!

Ariola: Tina…

Tina (*Iarnei*): Tu n-auzi? Lasă jos, tot ce ai. Uşor, să nu se verse…

Iarna: Toate armele mele sunt în geantă. Iar geanta e acolo.

Tina: Adu-o încoace.

Iarna: N-are rost. E din plastic?

Tina: Cum ai zis?

Iarna: Puşca e din plastic? Că eu nu am decât un cuţit şi un spray paralizant…

Tina: Dă-o înoace!

Iarna (*aduce geanta*): Poftim.

Tina: Stai! (*o pipăie*) Treci acolo! (*Ariolei*)

Iarna: Eu nu sunt cine crezi tu.

Tina: Cum adică?

Iarna: Mă refer la unele chestii, nu la altele, înţelegi?

Tina: Nu.

Iarna: Adică, mi se pare chiar urâţică…

Tina: Cine?

Iarna: (*arată spre Ariola*) Ea.

Tina: Aşa cred şi eu.

Iarna: Altfel este destul de frumoasă. Chiar foarte frumoasă. Ce vorbesc, e frumoasă foc.

Tina: Da?

Iarna: Şi tu la fel. Sunteţi două frumoase. Ce rău îmi pare că nu sunt bărbat. Adică ce bine îmi pare că sunt femeie…

Tina: Eşti bărbat sau femeie?

Iarna: Femeie. Dar mi-aş fi dorit să fiu bărbat.

Tina: (*Ariolei*) Cine-i asta?

Iarna: Iarna Rosthock. Îmi pare bine să vă cunosc. Eu sunt foarte emoţionată… nu te întâlneşti în fiecare noapte cu Argentina Toledo. V-am văzut la televizor. Puf, puf, puf! Şi-apoi cu mitraliera… Sărea sângele ca-n filme…

Tina: Ce cauţi aici?

Iarna: Mă plimbam…

Iarna: (*vede cazmaua*) Cu cazmaua?

Tina: Cazmaua nu e a mea.

Tina: Gura!

Iarna: Trebuie să vorbesc. Altfel mi-e să nu…

Tina: Dacă mai scoţi un cuvânt, te-mpuşc!

Iarna: Asta vream să zic şi eu. Te rog din suflet, nu mă împuşca…

Tina: Eşti tâmpită? Am vreun motiv să te împuşc? Şi nu te mai agita aşa, că mă oboseşti.

Iarna: M-am oprit.

Tina (*Ariolei*): Ai belit-o!

Iarna: Aoleu!

Tina: Taci dracului din gură! (*Ariolei*) Cum ai îndrăznit?

Ariola: Nu înţeleg.

Tina: De data asta o să iasă nasol! Ai atins ceva ce nu era al tău. Ştiai că nu e voie. Unde este?

Ariola: Cine?

Tina: Nu mă joc! Am întrebat unde este?

Ariola: Şi eu am întrebat cine?

Iarna: (*ţipă la Ariola*) Da răspunde-i odată! Tu n-auzi ce te întreabă? Răspunde-i!

Tina (*Iarnei*): Eşti dusă rău de tot, fetiţo!

Iarna: Iertaţi-mă, dar suport greu tensiunea.

Tina: Zi.

Ariola: Nu pricep la ce te referi.

Tina: Vrei să ne distrăm puţin înainte? De ce nu spui aşa? (*Iarnei*) Leag-o!

Iarna: Cu ce s-o leg? N-am cu ce! Pot s-o ţin, aşa, cu mâinile la spate?

Tina: Da. (*Iarnei*) Unde este?

Iarna: Cine?

Tina: Faci pe proasta cu mine? Ce cauţi aici? Ai venit să asculţi greierii? Pentru ultima oară. (*încarcă pușca*) Unde este?

Iarna: În portbagaj. Dar nu l-am pus eu acolo! Adică, dacă despre asta-i vorba!

Tina: E viu?

Iarna: Ultima oară când l-am văzut eu, era.

Tina: Adu-l imediat aici!

Iarna: Cu tot cu sac?

Tina: E într-un sac? Din momentu' ăsta nu mai vorbeşti. Execuţi! Clar?

Iarna: Da. *Pleacă spre camion*)

Tina: (*Iarnei*): Şi fără eroisme! Am destule gloanţe! (*Ariolei*) M-ai supărat foarte tare.

Ariola: El e de vină! Mi-a jurat că mă iubeşte.

Tina: Poftim?

Ariola: Mă iubeşte.

Tina: Un fir de păr dacă i-ai atins… Nu zic altceva.

Ariola: Şi eu îl iubesc…

Tina: Nu, eu îl iubesc. Şi dacă îl iubesc eu, gata! Tu nu mai ai de-a face cu el.

Ariola: Dacă nu mă lasă-n pace!

Tina: N-ai înţeles încă? Sunt mai a dracului ca tine. Pentru că sunt mama ta. Şi cu mama trebuie să te porţi întotdeauna frumos. În primul rând, trebuie să o asculţi.

Ariola: De ce?

Tina: D-aia! Pentru că eu te-am crescut! Şi câtă vreme trăiesc eu, tu nu ieşi din cuvântul meu! Ai înţeles?

Ariola: I-hî.

Tina: Sper că nu i-ai făcut nimic rău. Altfel, nu ştiu cum o să se termine. Şi pe tuta asta de unde ai cules-o?

Ariola: Dintr-un bar.

Tina: De ce ai luat-o cu tine?

Ariola: A fost singura care a vrut să vină.

Tina: Da' de ce trebuia să vii cu cineva?

Ariola: Pentru că mi-era frică singură.

Tina: Dacă e o criminală?

Ariola: E o curvă idioată. Ce era să fac? Să iau un bărbat, noaptea, pe câmp? Ar fi sunat ca o invitaţie la viol, nu crezi?

Tina: Da' ce să cauţi tu noaptea pe câmp?

Ariola: De-asta ai venit după mine? Ca să mă cerţi că am plecat de-acasă?

Vine Iarna cu un sac mare în spate.

Iarna: Ah, l-am scăpat jos. Îmi pare rău. Gata. Ştiţi, acum eu ar cam trebui să plec.

Tina: Dezleagă-l!

Iarna: Da, cum să nu. (*în timp ce dezleagă sacul*) Dar după asta, aş prefera să vă las. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Când iubirea este mare, mai ies şi scântei. Dar împăcarea va fi cu atât mai frumoasă. Două săbii nu au loc în aceeaşi teacă. Adică nu mereu, vreau să zic. Dar de cele mai multe ori au loc. Şi chiar e mai bine să intre amândouă în aceeaşi teacă. E mult mai intim.

Tina: Spune-i să tacă, altfel îi smulg limba!

Iarna: Am înţeles, trebuie să plec. Sunt în plus. Când văd atâta iubire-n jur, mă emoţionez şi eu… Poate ne mai întâlnim. Cine ştie? Sigur, dacă vă face plăcere.

Tina: Nu ne face.

Ariola: Mamă!

Iarna: Cum ai zis?

Ariola: Ţi-am zis că nu e ceea ce crezi tu!

Iarna: E mama ta?

Tina: Dezleagă-l am zis!

Iarna: Eu am crezut că…

Tina: Nu mă interesează ce idioţenii ţi-au trecut ţie prin cap. Am spus să dezlegi sacul.

Iarna: Da' ce tu ai copii?… Eu ştiam că Argentina Toledo n-are copii!

Tina: Poţi să dezlegi sacul fără să-ţi trag un glonţ în cap?

Iarna: Cum să nu…

Tina: (*Ariolei*) Aveai de gând să-l îngropi…?

Iarna: Aoleu… gata ştiu. Înseamnă că ea este fiica ta… cea pe care o… atunci când…

Tina: Taci din gură!

Iarna: Da! Extraordinar…

Tina: (*Ariolei*, *după ce ia aruncat o privire Iarnei*) Sper că e întreg.

Ariola: Stai liniştită. E-n regulă. A băut un somnifer, atât…

Iarna: Şi l-a lovit de câteva ori cu lanterna.

Ariola: Se agita şi n-am avut altceva la îndemână. Era mai bine să-l lovesc cu cazmaua?

Iarna: (*ţipă*) Aaa!

Tina: Ce s-a întâmplat?

Iarna: Uh, ce m-am speriat. (*celui din sac*) Bagă degetu' la loc! Aşa. A scos un deget afară. S-a agăţat sârma de sac şi nu pot s-o desfac.

Ariola: E legat pe dinăuntru. Trebuie să tai sacu'!

Tina: (*Iarnei*) Lasă-mă pe mine! Du-te şi stai lângă ea. Acum!

Iarna: S-o ţin cu mâinile la spate?

Tina: Da, ţine-o cu mâinile la spate! (*Ariolei*) Aveai de gând să-l îngropi?!…

Tina scoate un cuţit şi taie sacul. Bărbatul iese la lumină.

Ariola: E întreg.

Tina: (*bărbatului*) Eşti bine?

Bărbatul: Da.

Iarna: (*țipă, de lângă Ariola*) Aaah!

Ariola: (*țipă și ea*) Aaah!

Iarna: (*Își face trei cruci mari*) Doamne apără și ferește!

Ariola: Ce s-a întâmplat?

Iarna: Nu se poate! Dă-mi o palmă, dați-mi o palmă!

Tina: E nebună rău asta! Ce-ai, fetițo? Tu n-auzi? Încetează! Poftim! (*îi trage o palmă*)

Iarna: Karl???

Tina: Karl?

Iarna: Soarele meu, tu ești? Ah, Doamne-Dumnezeule! Tu ești, iubitule!

Tina: Ce zice?

Ariola: Zice Karl.

Tina: Și-i zice „iubitule”!

Iarna: Ești neschimbat. (*îl îmbrățișează*) Ce dor mi-a fost de tine! Cum ai ajuns aici?

Tina: Voi l-ați adus, tâmpito! Ai uitat?

Ariola: Victor, cu tine vorbește?

Iarna: Karl. Dragul meu Karl!

Tina: Vă cunoașteți?

Iarna: Bineînțeles. E soțul meu.

Tina: Cum ai zis?

Iarna: Soțul meu. Adică fostul meu… viitor soț. Care a murit.

Tina: Ce-a făcut?

Iarna: A murit. Înainte să ne căsătorim.

Ariola: Cel de care vorbeai?… Mi-a zis ceva…

Tina: Cum să moară, dragă, nu vezi că-i viu?

Iarna: Ba e mort.

Tina: N-auzi că-i viu? Da’ poate că ce vampir? Victor ești vampir, dragă?

Bărbatul dă din cap că nu.

Tina: Vezi, zice că nu e.

Iarna: Nu se poate… Am fost la înmormântarea lui. Nu

înţeleg…(*se apropie de el*) Karl, tu eşti?

Bărbatul: Ne cunoaştem? Nu cred că am avut plăcerea.

Iarna: Ah, ce dor mi-a fost de vocea asta… Nu te juca cu mine!

Bărbatul: Cu mine vorbiţi?

Iarna: Bineînţeles, Karl. Sunt Iarna. M-am schimbat chiar atât de mult?

Bărbatul: Vă rog frumos să mă credeţinu o cunosc pe femeia aceasta.

Iarna: Doamne Dumnezeule! E o minune.

Tina: Ia mai termină cu smiorcăiala asta! Victor, ia lămureşte-ne, dragă, şi pe noi. Tu ai fost mort şi ai înviat?

Bărbatul: Nu.

Iarna: Karl Dembrovski, toată tinereţea mea!

Tina: Mă scoţi din sărite! Bărbatul acesta este Victor, tu n-auzi?

Iarna: Nu, nu, nu. Este Karl, nu Victor. Şi e soţul meu, ştiu asta.

Tina: Ba e al meu!

Iarna: (*se gândeşte puţin*) Are aluniţe aici, aici şi aici?

Tina şi Ariola: Are!

Tina: Tu de unde ştii?

Ariola: Presupun!

Iarna: E operat de apendicită?

Tina se uită la Ariola. *Ariola vrea să răspundă şi se opreşte*!

Tina: Nu este.

Ariola: Ba este, doar că nu se vede foarte bine!

Iarna: M-a luat puţin ameţeala. Unde e geanta mea? Am nişte fiole de calciu înăuntru! (*caută în geantă*) Îmi revin imediat.

Ariola: Stai jos.

Tina: Eu n-am observat că este operat.

Ariola: pentru că tu nu ai ochi decât pentru tine!

Iarna: (*bea o fiolă*) Îmi curge sânge din nas?

Ariola: Nu…

Iarna: Sigur? Simt ceva cald aici…

Ariola: Nu e sânge… dar ridică mâna stângă pentru orice

eventualitate. Poţi?

Iarna: Da, da, da… Karl!

Tina (*trage un foc*): Bărbatul ăsta este Victor şi nu Karl şi ar face bine să o spună şi el cât mai repede, ca să încetăm cu panarama asta. Care este numele tău, Victor? Ia spune-le şi lor!!! Să terminăm odată.

Bărbatul: Nu pot.

Tina: Cum adică? Spune, dragă, cum te cheamă!

Bărbatul: Nu.

Tina: Te rog să faci un efort!

Bărbatul: Adevăratul meu nume?

Tina: Exact. E greu să-l spui?

Bărbatul: Imposibil.

Tina: Încearcă, totuşi…

Bărbatul: Carmen.

Toate trei: Cum ai spus?

Bărbatul: Carmen. Tata mi-a ales numele ăsta. N-a ştiut că e de fată. A crezut că e un nume nemţesc.

Tina: Adună-te puţin, te rog frumos. Da? Cum te cheamă pe tine? E o întrebare foarte simplă. Hai. Numele tău este…?

Bărbatul: Carmen.

Tina: Eşti tâmpit? Sau îţi baţi joc de noi? Hotărăşte-te odată! Nu e momentul să faci glume.

Bărbatul: Nu pot să vă spun mai mult. Credeţi-mă.

Iarna: De ce?

Bărbatul: E viaţa mea la mijloc.

Tina: Aici are dreptate. Aşa este. Şi dacă nu ne lămureşti repede, nu o să mai fie la mijloc. Nu o să mai fie deloc. Deci, cum te cheamă pe tine?

Bărbatul: Să ştiţi că nu e ce pare a fi.

Iarna: Păi nu e.

Bărbatul: E vorba despre altceva.

Tina: Aşa zic şi eu.

Ariola: Eu am crezut că-i Victor.

Bărbatul: Victor sunt. Nu vedeţi că sunt Victor?

Iarna: Şi Karl?…

Bărbatul: Şi Karl.

Tina: Păi? Eşti Victor sau eşti Karl?

Bărbatul: Sunt şi Victor sunt şi Karl, nu se vede? Dar de fapt sunt Carmen. Tocmai asta e.

Pauză. *Tina pune puşca la ochi*!

Ariola: Mamă!

Iarna: Nu-l împuşca, te rog! Vreau să mă lămuresc.

Tina: Leagă-l la loc!

Iarna: Stai puţin. Şi căsătoria? N-ai fost tu?

Bărbatul: Ba da.

Iarna: Şi înmormântarea? N-ai avut un accident? Nu te-a adus salvarea plin de sânge? Nu am stat lângă tine toată noaptea? Nu te-am dus apoi la spital? Nu am plâns la capul tău?

Bărbatul: Ba da. Dar am fost nevoit!

Iarna: Ai fost nevoit să mori?

Bărbatul: Da.

Iarna: Şi acum ai înviat din morţi?

Tina: Aoleu! îl calc în picioare. Daţi-vă la o parte!

Bărbatul: Ajutor! Sunt nevinovat!

Iarna: Poţi să strigi cât vrei. Nu o să te audă nimeni.

Tina: Aşadar ai înviat din morţi?

Bărbatul: Nu. Cum era să fac aşa ceva?

Tina: Începi să-ţi revii. Ne explici şi nouă ce se întâmplă cu morţile şi învierile astea?

Bărbatul: N-am avut încotro. Am fost nevoit.

Tina: Da’ ce, eşti drac? Învii şi mori la comandă?

Bărbatul: Nu. Sunt agent F.B.I!

Tina: Ţie nu ţi-e ruşine? Vezi că sunt foarte nervoasă. Să nu sărim calu’! Ai întins, deja, cam tare coarda.

Bărbatul: Vorbesc foarte serios. Eram în misiune. Şi acum sunt în misiune. Tot timpul sunt în misiune. Toată viaţa nu am făcut altceva

decât să îndeplinesc misiuni.

Tina: Pe cuvânt de onoare?

Bărbatul: Nu glumesc.

Iarna: Şi ce-i cu asta?

Bărbatul: Cum adică?

Iarna: Crezi că mă interesează?

Bărbatul: Eu aşa mi-am imaginat.

Tina: Ce vrei să spui, că am ţinut în casa mea, pe banii mei, un nenorocit de agent F.B.I? Şi de ce nu ne-ai spus adevărul? Ce, agenţii ăştia n-au casă? N-au familii?

Bărbatul: Lucrez incognito. Infiltrat în structură. Nimeni nu trebuie să cunoască adevărata mea identitate. Mai exact, atunci când cineva mă descoperă, sunt eliminat. E foarte greu.

Ariola: Minte. Sunt sigură. Vezi pentru cine voiai să-l părăseşti pe tata? Pentru un escroc, mamă. Pentru un nemernic. Tata te iubeşte, nu-şi bate joc de tine ca ăsta. Tata e un om deosebit, nu o javră de agent căcăcios şi mincinos ca ăsta. Tata nu vorbeşte decât despre tine, te divinizează.

Tina: De-asta ţi-o tragi tu cu el? Ca să-i salvezi căsnicia lu' taică-tu? Sau şi tu eşti infiltrată în structură?

Ariola: Nu-i adevărat. Şi dacă vrei să ştii, sunt virgină!

Iarna: Iar nu e bine. Părerea mea.

Ariola: Mi-a fost de-ajuns că am pierdut-o pe mama. Nu vreau să-l pierd şi pe tata.

Tina: Nu din cauza mea. A fugit cu altul. Iar eu cred că te-am crescut destul de bine.

Ariola: Dar nu eşti mama! Iar tata, de când te-a cunoscut, nu mai e acelaşi. A început să semene cu tine. Sunteţi la fel de egoişti. Nu vă interesează nimic altceva în afară de voi.

Tina: Nu-i adevărat.

Ariola: Te-ai străduit să-l îndepărtezi de mine. Bravo, ai reuşit! Chiar foarte bine. Tata nu era aşa. (*începe să plângă*)

Iarna: Nu vă supăraţi pe mine, dar am deviat puţin…

Tina: Taci din gură! E o discuţie de familie!

Ariola: Îmi pare rău că nu ţi-am pus ceva mai tare atunci. Încă o pastilă şi nu-ţi mai reveneai niciodată. Ai avut noroc.

Tina: Şi tu. O săptămână am lăsat foehnul în cadă. Dacă nu-l găsea el, acum erai departe. Dar tu nu te speli. Ai avut zile.

Ariola: Tu vorbeşti? Când ai intrat în casa noastră, două săptămâni am stat cu ferestrele deschise.

Tina: Eu le deschideam, pentru că la voi în casă puţea îngrozitor a picioare şi îmi venea să vomit.

Ariola: Vezi? Aşa faci întotdeauna. Nu te laşi deloc!

Tina: Pentru că întotdeauna ai ceva de comentat.

Ariola: Dacă faci numai prostii! Ce fel de mamă eşti tu?

Tina: Vitregă!

Iarna: Vitregă?

Bărbatul: Da, nu e mama ei bună.

Ariola: Tu să taci!

Ariola: Ar trebui să fii puţin mai înţeleaptă.

Tina: De ce?

Ariola: Pentru că eşti mai în vârstă.

Tina: Ce vrei să spui? Că sunt babă? Între noi două nu sunt decât câţiva ani.

Ariola: Atunci şi eu sunt babă. Dar pe mine nu mă deranjează!

Tina: Vorbeşti exact ca el. Ai atâta răutate în tine…

Ariola: Sunt fiica lui, nu?

Tina: Filip are pe cineva…

Ariola: Tata? Nu-i adevărat.

Tina: Mi-a spus să-l las în pace. Pentru că vrea ceva serios, iar eu sunt consumată. Aşa mi-a spus. Consumată! Ca o baterie. De parcă eu aş fi vrut să sărim coarda.

Iarna: (*În barbă*): Ce-i la ăştia acasă!?

Ariola: Tata nu ar fi în stare de aşa ceva. Mi-ar fi spus. Minţi! Recunoaşte!

Tina: De doi ani ştiu…

Ariola: Şi de ce nu mi-ai spus niciodată nimic?

Tina: La început am crezut că a fost aranjamentul tău şi n-am vrut să-ţi dau satisfacţie. Am crezut, apoi că o să salveze imbecilul ăsta.

Bărbatul: (*languros*) Eu nu cred că eşti babă.

Tina: Bineînţeles că nu sunt babă. Nici măcar nu sunt la menopauză! (*începe să plângă*)

Iarna: Nenorocitule! O singură dată dacă mai deschizi gura… eşti mort. La mine nu te gândeşti? Din cauza ta am ajuns pe stradă. Ieri a fost ziua ta, nu? Află că am fost la biserică şi ţi-am aprins o lumânare.

Tina: Ziua ta nu este pe 22 ianuarie?

Bărbatul: Ba da.

Ariola: S-a născut de mai multe ori. Din cauza serviciului. A fost nevoit, nu v-a spus?

Bărbatul: Vă rog din suflet să nu mă nenorociţi. Sunt nevinovat. Pentru un om obişnuit, ceea ce fac eu poate să pară ciudat…

Iarna: Ar trebui să-mi dai înapoi toate zilele în care am plâns de dorul tău.

Bărbatul: N-ai cum să înţelegi.

Iarna: Mă faci proastă acum? Vrei să-ţi jumulesc dinţii din gură? Şi limba? Aşa ai merita. Şi-apoi să-ţi scot toţi ochii!

Bărbatul: Fac parte dintr-o organizaţie secretă, o aripă ultra a F.B.I.-ului. Dacă îmi faceţi vreun rău, o să aveţi probleme.

Tina: Ne ameninţi? Dar dacă îţi trag eu un glonte în cap, nu e mai bine? Să terminăm mai repede, domnule Carmen? Aşa ai spus că te mai cheamă? Unul mic, deasupra nasului. Între ochi.

Bărbatul: Te implor, nu!

Ariola: Ba da! Şi repede!

Bărbatul: Abia am fost avansat. Sunt unul dintre şefii mari. Dacă dispar din cauza voastră, nu o să vă fie bine după aceea.

Tina: Nici acum nu prea sărim în sus de fericire. Şi şeful statului dacă erai, nu te cruţam. Hai, rugăciunea, repede. Răul trebuie eliminat de la rădăcină. (*ridică puşca*)

Bărbatul: Nu!!! Gata, recunosc. V-am minţit.

Tina: Ai mai recunoscut o dată, ai uitat? Din cauza asta te împuşc. Hai, ai terminat rugăciunea?

Ariola: Ce nevoie mai are de rugăciune? Hai, mamă, te rog frumos. Direct între ochi.

Tina: (*pauză*) Cum ai spus?

Ariola: Între ochi.

Tina: Mi-ai zis mamă?

Ariola: Împuşcă-l o dată!

Tina: Mi-ai spus de nenumărate ori mamă, dar niciodată ca acum. A venit din suflet.

Ariola: Se poate, dar hai să terminăm odată cu nenorocitu' ăsta.

Tina: Chiar nu-ţi dai seama?

Ariola: Nu. Ce s-a întâmplat?

Tina: Vino la pieptul meu, fiica mea dragă! E pentru prima oară când simt că am o fiică. Ca şi eu te-am născut. Carne din carnea mea. Ah, extraordinar. Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

Ariola: Îmi pare rău.

Tina: Nu, de ce să-ţi pară rău? Am ştiut dintotdeauna că şi tu mă iubeşti. Nu sunt o mamă de ocazie, aşa e?

Ariola: Haide o dată…

Tina: Recunoaşte că şi tu ţii la mine.

Ariola: …Nu-mi eşti indiferentă.

Tina: Ştiam eu. Vezi ce uşor a fost? Fiica mea iubită!

Ariola: Of.

Tina: Cât de mult mi-ai lipsit. Ai putea să mă faci atât de fericită dacă ai vrea…

Ariola: Mi-e dor de mama mea adevărată. Nu vreau să te supăr, dar asta este.

Tina: Ştiu. Dar ce să facem? Şi eu mi-aş fi dorit o fiică adevărată. Dar dacă nu pot să fac copii? Hai să ne fim una alteia mamă şi fiică! Şi să-i mulţumim bunului Dumnezeu pentru această fericită zi.

Iarna: Sunteţi două nebune. Dar m-aţi făcut şi pe mine să plâng.

Bărbatul: Au!

Tina: Ce s-a întâmplat?

Bărbatul: M-ai călcat.

Tina: Iartă-mă!

Iarna: Ce facem cu ăsta?

Ariola: Îl împuşcăm. Pentru asta am venit aici, nu?

Tina: (*o soarbe din ochi pe Ariola*) Da. Trebuie împuşcat. E primul cadou pe care ţi-l fac, fiica mea dragă.

Ariola: Împuşcă-l, mamă. Te rog.

Tina: Pentru tine.

Iarna: Nu mai pot să mă opresc din plâns. Mi-am amintit de tâmpitu' ăsta. Eu de obicei pe el îl plângeam. Şi-acum, dacă-i viu, ce să mai fac?

Tina: Stai liniştită, că n-o să mai fie. Îl trimit eu într-o misiune direct pe lumea cealaltă. Ca să-l poţi plânge mai departe. Ţi-ai luat ochelarii de soare, iubitule, că vreau să te trimit incognito.

Bărbatul: Nu face asta!

Ariola: Te rog, mamă!

Tina: Ah! Aţi auzit-o? Mi-a zis mamă. (*o pupă*) E fiica mea. Nu pot s-o dezamăgesc*. Pune puşca la ochi*)

Bărbatul: (*aproape urlând*) Stai, nu trage! Nu nenorociţi un suflet care iubeşte.

Tina: Ce face?

Bărbatul Iubesc.

Tina: Pe cine?

Bărbatul: Ştiu că am minţit. Am minţit pe toată lumea. Regret sincer, dar nu mai pot să schimb nimic. Şi pe mine m-am minţit. Pe mine însumi m-am minţit cel mai tare. Mi-am bătut joc de propriile mele sentimente. Dar nu trăiesc o viaţă uşoară, credeţi-mă! Am tot timpul în faţă chipul iubit. Da, este adevărat-Iubesc. Nu daţi cu pietre dacă nu ştiţi despre ce e vorba.

Iarna: Foarte frumos. Mie nu mi-ai vorbit niciodată cu atâta patimă.

Bărbatul: Adevărul n-are inimă. Sunt un om infect dar, vă

implor, cruţaţi-mă. Iubesc!

Tina: Asta am înţeles. Dar acum ar fi bine să ne spui şi pe cine?

Bărbatul: N-aveţi cum să înţelegeţi…

Iarna: Ce anume?

Bărbatul: Iubesc un bărbat.

Pauză.

Bărbatul: (*începe să plângă*) Din cauza asta am făcut tot ce-am făcut. Dar sunt nevinovat. N-am ştiut. Am crezut de fiecare dată ca EA este de vină. EA nu este suficient de bună pentru mine. EA nu mă iubeşte cât ar trebui. EA şi numai EA. Dar adevărul era altul.

Tina: Care EA?

Bărbatul: FEMEIA! Fiecare dintre voi. Nu ştiu unde să mă ascund. Mi-e ruşine să trăiesc şi frică să mor. Dar cred că aveţi dreptate. Omorâţi-mă! Vreau să ucid femeia din mine. Eu nu sunt delicat. Eu sunt un dur, un monstru… am distrus destine nevinovate. Dar nu am vrut să se întâmple aşa. Împuşcaţi-mă, vă rog. Repede şi cu sânge rece. Nu merit să trăiesc.

Tina: Aoleu, linişteşte-te, dragă.

Bărbatul: Nu asta aţi vrut? Aici sunt. De ce vă uitaţi aşa la mine? Eu sunt. cel care v-a batjocorit, cel care v-a umilit…

Iarna: Staţi puţin. Ia calmează-te! Hai, te rog frumos. Gata, a trecut, nu mai plânge.

Bărbatul: Ba nu. Am luat o decizie foarte importantă şi trebuie să o respect. Un bărbat adevărat, un dur, aşa ar face. Iar eu vreau să se ştie despre mine că am fost un dur. Un erou. Un criminal în serie, dacă trebuie. Orice, numai un delicat nu.

Ariola: Ne pare rău. N-am ştiut cum stau lucrurile.

Bărbatul: Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. M-ai aruncat într-un portbagaj, m-ai lovit cu lanterna, m-ai scuipat şi acum mă întrebi de ce plâng? M-am speriat, de-aia! Mi s-a făcut frică, poftim. Eşti mulţumită acum?

Iarna: Exagerezi. N-auzi că-i pare rău? N-are nicio vină fata.

Bărbatul: Nu vreau să mai aud nimic. Vreau să mor. Şi dacă nu

sunteţi în stare să o faceţi voi, daţi-mi mie puşca aia să-mi zbor singur creierii. Adio Filip!

Tina: Cum ai spus?

Bărbatul: Vă rog să-i transmiteţi din parta mea că l-am căutat douăzeci de ani. Iar acum, când ne-am întâlnit, trebuie să mor.

Tina: Filip?

Bărbatul: Da! Filip. Iubitul meu, Filip! Cel mai bun om din lume.

Ariola: Filip îl cheamă? Ca pe tata?

Bărbatul: Împuşcaţi-mă cât mai repede, ca să scăpaţi lumea de mine. Sunt un nenorocit, nu înţelegeţi?

Ariola: Ce să înţelegem?

Bărbatul: A avut răbdare. I-am spus tot ce aveam pe suflet. M-a ascultat nopţi în şir… şi m-a făcut să înţeleg.

Ariola: Tata?

Bărbatul: Daaa!

Iarna: Doamne-Dumnezeule! Înţelege, dacă mai ai ce!

Tina: Staţi aşa, că nu e-n regulă…

Ariola: Pentru tata suferi tu aşa? Dragul de tine. Acum înţeleg.

Tina: Iar minţi, nu-i aşa?

Bărbatul: Ce motiv aş mai avea?

Ariola: Unde l-ai cunoscut tu pe Filip?

Bărbatul: La mare, acum doi ani.

Tina: La mare, acum doi ani te-am cunoscut şi eu.

Bărbatul: Îl cunoscusem deja pe el. La gară, cu câteva zile înainte. El a plecat mai devreme atunci, nu?…

Tina: Parcă…

Bărbatul: Am scris totul în jurnalul. Fiecare zi, fiecare oră, fiecare minut. Uite! îl port cu mine tot timpul. Eu îmi luam rămas bun de la cineva…

Iarna: O femeie?

Bărbatul: O cunoscusem în troleibuz, cu puţin timp înainte. Pe mine mă emoţionează foarte tare despărţirile…

Iarna: Mie-mi spui?

Bărbatul: (*se răsteşte*) Nu-i nimic de râs aici…

Tina: Când ţi-oi cârpi una! Ia vezi, că te-ntinzi!

Bărbatul: Habar nu aveţi ce e în sufletul meu.

Ariola: Zi cu tata!

Bărbatul: Aşa. Ea a urcat în tren… Şi m-am urcat şi eu pe scară, pentru un la revedere final. Dar la uşă era şi el… M-am emoţionat atât de tare când a şuierat ultima oară locomotiva, încât l-am îmbrăţişat şi pe Filip. La urma urmelor şi el pleca, nu? Toţi oamenii îşi luau la revedere, unii chiar plângeau… Era foarte emoţionant şi n-am putut să mă stăpânesc.

Ariola: Da, dar tu nu cunoşteai pe nimeni acolo, nu? Nici pe cei din tren, nici pe cei de pe peron?

Bărbatul: Şi ce-are a face? Cine ştie când îi mai vedeam? Eu şi pe stradă plâng.

Ariola: Da' tu, una două plângi.

Bărbatul (*enervat*): Dacă-mi vine? Când văd atât de multe chipuri pe care, poate, nu o să le mai revăd niciodată…

Ariola: Aşa, şi?

Bărbatul: Am rămas în tren… Şi când am văzut ce frumos fluturau batistele cei rămaşi jos am sărit la loc pe peron. Şi-apoi din nou în tren, că şi de cei din tren care plecau, mi se rupea sufletul… Şi tot aşa, până când m-a oprit Filip. Şi-acum mai simt strânsoarea lui pe braţ. Mâna destinului, poate, cine ştie… Şi de-atunci nu ne-am mai despărţit.

Iarna: Şi ea? Nu ziceai că erai cu cineva? Ai lăsat-o singură?

Bărbatul: Pentru Filip. Am simţit din primul moment că ne cunoaştem de-o viaţă.

Iarna: Eu, una, mă las pagubaşă. Sincer, nu mai înţeleg nimic. Deci eu am mers zi de zi la mormântul tău fără ca tu să fi murit vreodată. Aşa e?

Bărbatul: Da.

Iarna: Şi acum îl iubeşti pe Filip. Soţul tău şi tatăl ei.

Bărbatu: Invers.

Iarna: Mă rog. Auzi dragu' meu, ştii ce? Ia mai du-te dracului cu toate amorurile tale. Nu vreau să ajung să plâng că n-ai murit. O să uit ziua asta şi gata. Doamne, iartă-mă, că de morţi numai de bine, da' tu du-te învârtindu-te, dragul meu!

Bărbatul: Aşa, judecaţi-mă. Nu mă chinui eu destul. Pentru voi e uşor. Trebuia să nu vă spun nimic. Ştiam că nu o să înţelegeţi.

Tina: Şi eu? Dacă tot l-ai întâlnit pe el înaintea mea? Nu înţeleg…

Bărbatul: El a aranjat totul. A spus că o relaţie a mea cu tine ar fi cel mai bun paravan.

Tina: V-aţi bătut joc de mine?

Bărbatul: Nu.

Tina: El ştie tot ce am făcut noi doi?

Bărbatul: Nu chiar, doar ce l-a interesat.

Tina: Îmi spuneai că vrei să-l omori, că nu mai suporţi gândul că şi el mă atinge.

Bărbatul: A trebuit să ne prefacem. Nu ţi-ar fi fost uşor să afli că el şi cu mine… Am vrut să te protejez.

Tina: Mulţumesc.

Bărbatul: Numai că acum… el a început să fie tot mai distant. (*începe să plângă*) Nu mai stă lângă mine când ne uităm la televizor.

Ariola: O să treacă. Stai liniştit!

Tina: Când vă uitaţi voi la televizor? Tu ai venit vreodată la noi în casă?

Bărbatul: În fiecare noapte, după ce adormi tu. Mă strecor ca o pisică, dar sunt nevinovat. Şi oricum, cred că e târziu…

Ariola: Ce vrei să spui?

Bărbatul (*începe să plângă*): Mă înşală.

Iarna: Aoleu!

Ariola: Cu cine?

Bărbatul: Cu… Iolanda!

Iarna: Lasă-mă-n pace, că mă doare capu'! Mort, viu, înviat, iar acum înşelat. Ei bine, eu nu pot să te consolez!

Ariola: Nu se poate. Iolanda e cea mai bună prietenă a mea.

Bărbatul: I-am văzut când făceau dragoste. Şi nu o dată, de două ori.

Tina: (*Ariolei*) Ce ţi-am spus? Şi eu am simţit ceva.

Ariola: Iolanda cu tata?!…

Bărbatul: Şi asta nu-i nimic. El a reparat camionul cu care m-ai adus aici.

Ariola: Păi tata ştia ce-aveam eu gând?

Bărbatul: Altfel s-ar mai fi chinuit atât de tare să-l repare? Două săptămâni s-a chinuit. Cazmaua n-ai găsit-o în portbagaj?

Ariola: Ba da.

Bărbatul: El a pus-o.

Tina: De ce a făcut toate astea?

Bărbatul: Ca să scape de mine, nu e limpede?

Ariola: Staţi puţin. Ceva nu e-n regulă. Iar minţi, nu-i aşa?

Bărbatul: Ce motiv aş mai avea?

Iarna: Şi eu? Eu cum am ajuns aici?

Bărbatul: Uneori ne mai plimbam. Noaptea. Doar eu şi el. Şi, odată, te-am văzut. Cine ştie… probabil a vrut să vadă dacă mai simt ceva pentru tine.

Iarna: Şi?

Bărbatul: Nu mai simt nimic.

Iarna: Du-te dracu'!

Bărbatul: Să-ţi găseşti după atâta timp jumătatea şi ea, jumătatea ta, să fie jumătatea altcuiva? Noi nici măcar nu ne-am sărutat… Asta mă nelinişteşte cel mai tare. Dacă nu-i plac, de ce nu-mi spune?

Iarna: Ne-apucă dimineaţa aici.

Bărbatul: Cum să-l fac să înţeleagă acest lucru?

Tina: Ce anume?

Bărbatul: Că sunt jumătatea lui.

Tina: Dar tu de unde ştii?

Bărbatul: Simt. Îmi spune inima, poftim. Ce să fac? Spuneţi-mi ce să fac!

Tina: De unde vrei să ştim noi?

Bărbatul: Acum el este cu Iolanda acasă.

Tina: Crezi?

Bărbatul: Sunt sigur!

Tina: Să mergem acasă atunci!

Iarna: Ce rost mai are?

Tina: Cum adică?

Iarna: (*mică pauză*) Oare ea îl iubeşte pe Filip?

Tina: Cine?

Iarna: Iolanda. Nu se poate să nu ne gândim şi aşa. Dacă ea, Iolanda vreau să zic, iubeşte pe un altul şi Filip, la rândul lui, suferă din cauza asta? Ce ziceţi? Se mai complică puţin lucrurile, este? Şi-acum vine întrebarea finală. Dacă nici pe Iolanda nu o mai iubeşte ăla cu care îl înşală ea pe Filip? Şi aici am dat-o dracului definitiv.

Bărbatul: La asta nu m-am gândit.

Iarna: Gândeşte-te acum.

Ariola: Să ştiţi că până la urmă, Iolanda nu e o fată rea. Ba, dacă stau să mă gândesc puţin, se potriveşte foarte bine cu tata.

Bărbatul: Nu mă mai chinui, te rog.

Ariola: Vorbesc foarte serios. Nu degeaba e cea mai bună prietenă a mea, nu? E o fată extraordinară. Acum îmi dau seama că ar fi o mamă foarte bună pentru mine…

Tina: Cum poţi să vorbeşti aşa? Şi cu mine cum rămâne?

Ariola: Te păstrez şi pe tine. Cu două mame e şi mai bine. Bineînţeles că tu ai fi prima.

Tina: Fiica mea dragă…

Bărbatul: Pot să te rog ceva.

Ariola: Ce?

Bărbatul: Spune-mi şi mie mamă.

Ariola:?!

Bărbatul: Mi-ai face o mare bucurie.

Iarna: Zi-i… şi după aia să-mi spui şi mie unchiule…

Bărbatul: (*privind-o în ochi pe Ariola*) Te rog…

Ariola: Mamă.

Bărbatul: Fiica mea dragă. (*o îmbrăţişează*) Vai, ce linişte m-a cuprins? Mi s-a umplut sufletul de bucurie. Mai spune-mi o dată.

Ariola: Mamă.

Bărbatul: Ce bine mă simt? Cred că aş putea să fiu o mamă bună.

Ariola: Ştii să faci cozonaci? O mamă bună asta trebuie să ştie în primul rând. Cum se fac cozonacii.

Iarna: Ca agent FBI, da, cred că n-ar fi nicio problemă…

Tina: Pot să te ajut eu.

Ariola: Tu n-ai făcut niciodată cozonaci.

Tina: Dar am făcut gogoşi. Nu e mare diferenţă.

Ariola: Bine, e-n regulă. O să am trei mame.

Iarna: Eu una, aş bea ceva.

Tina: Ai dreptate. Cred că e o idee foarte bună. Bere?

Bărbatul: Nu mă lăsaţi aici, vă rog!

Iarna: Nu, tu mergi cu noi. Şi-n drum trecem pe la cimitir. Să vezi cât de frumos ţi-am îngrijit mormântul.

Bărbatul: Asta nu e de râs.

Iarna: Acum nici de plâns nu mai este. (*Argentineii*) Merg la bere cu Argentina Toledo… Eşti cea mai tare persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Îmi dai şi un autograf?

Tina: Bineînţeles.

Iarna: Ce noapte.

Ariola: Şi eu aş bea o bere. Îmi dai voie, mamă?

Tina: Bineînţeles. Eşti majora.

Iarna: Acum are şi el un cuvânt de spus. Trebuie să-i ceri şi lui voie?

Ariola: Pot?

Bărbatul dă dezaprobator din cap…

Ariola: Mamă, pot?

Bărbatul: Aşa. Nu e cam devreme?

Ariola: Am 25 de ani.

Bărbatul: Şi? E devreme sau e târziu? Nu-mi dau seama.

Iarna: E cea mai bună vârstă.

Bărbatul: Una singură, atât. Să mergem. Nu vreţi, mai bine, să mergem la mine? Ştiu să fac nişte clătite extraordinare…

Cei patru ies din scenă. După o scurtă pauză, apare îngerul. Jerpelit, cu o aripă prinsă la curea şi cu colţul alteia într-un buzunar. Răvăşit.

Îngerul: Nu am nicio vină că s-au înmulţit oamenii. Am rămas prea puţini îngeri. Anu' ăsta, de exemplu, n-a urcat la noi niciunul. Nu vrea să mă audă nimeni? Nu am timp să mă ocup de fiecare. Pe timpuri, speriam omul cu un vis. Poposeam la el în timp ce dormea, îi spuneam să stea liniştit toată viaţa şi asta era tot. Se trezea dimineaţă credincios. Astăzi, am început să-i visez eu pe ei. Pe zăpăcitu' ăsta, cel puţin, îl visez în fiecare seară. Nu ştiu cum să-l ajut? A avut câteva şanse extraordinare. Îl place Linda Evanghelista. Vă daţi seama? Ea nu ştie că el există, dar el este bărbatul pe care ea şi-l doreşte. Îl visează de când avea 14 ani. Am încercat de cel puţin zece ori să-i întâlnesc. Nu s-a putut. Argentina este o matematiciană incredibilă. N-a calculat în viaţa ei nimic. Habar nu are dacă cuvântul ecuaţie există deja sau e un cuvânt pe care l-ai inventat ca să-ţi baţi joc de ea. Ariola aleargă suta de metri în 9 secunde. Dar ea n-ar fugi nici dacă ar lua foc. Vrea iubire. Toţi vor, iubire. A primit-o idiotul ăsta, Doamne iartă-mă. Iarna ar fi putut fi o mamă extraordinară… are un lipici la copii… Despre ăla de-acasă… nici nu vreau să mă gândesc ce face acum. A stat două ore singur. Am şi eu o parte de vină. I-am adunat pe toţi la un loc. Dar cum să-i supraveghez altfel? În grup, mi-e mai uşor… Aaau! Aici m-a nimerit. Acum nici să zbor nu mai pot. Gata, mi-ajunge şi mie… Nu m-aţi văzut! (*iese*)

Sfârşit